

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a doua din Post (a Sfântului Ierarh Grigorie Palama)

„Fiule, iertate îți sunt păcatele tale!” (Ev. Marcu 2, 5)

Elimpede că paralizatul a fost adus la Iisus Hristos pentru a fi vindecat de boală - iar Iisus Hristos mai întâi îi vindecă sufletul de păcate, iar după iertarea păcatelor i-a zis: scoală-te, ia-ți patul și mergi la casa ta (Marcu 2, 11). Ce să însemne un asemenea fel de tămăduire? Înseamnă că bolile care ne lovesc sunt urmări ale păcatelor noastre și că nu se poate să scăpăm pe deplin de boli dacă nu ne curățăm mai întâi de păcate, întrucât nu pot fi înlăturate urmările fără a fi înlăturate mai întâi pricinile. Întrucât și acum sunt adeseori printre noi numeroși bolnavi, care caută mijloace împotriva bolilor lor, spre zidirea și folosul de obște vom sta de vorbă despre strânsa legătură dintre păcatele noastre și bolile trupului.

Chiar să fie între păcate și suferințele trupului o legătură atât de strânsă, încât bolile truștii mai mult sau mai puțin îndelungate sunt urmare a păcatelor? Chiar așa, între boli și păcate este legătura următoare: păcatul este pierzător pentru suflet, iar totodată e stricător și pentru trup. Sfântul Apostol spune despre păcat: plata păcătuiții este moartea (Romani 6, 23), adică păcatul, ca un tiran necruțător, adună dare de la oamenii ce-i slujesc — și toți îi slujesc. Această dare este moartea. Așadar, moartea este o dare pe care suntem nevoiți s-o plătim păcatului, iar morții îi premerg aproape întotdeauna boli mai mult sau mai puțin îndelungate. De aici se vede că între păcat și boli este o legătură cât se poate de strânsă. Dacă n-ar fi păcat, n-ar mai fi bolile și moartea. Tocmai de aceea, în veacul viitor nu vor mai fi boli. Moarte nu va mai fi, nici plângere, nici strigăt, nici durere (Apocalipsa 21, 4), dă mărturie Ioan, văzător

torul tainelor, în dumnezeiasca Apocalipsă. Adeseori, pentru păcatele omenești însuși Dumnezeu trimite nemijlocit boli: de pildă, dă satanei spre istovirea trupului (I Corinteni 5, 5), cum s-a întâmplat cu incestuosul pomenit în prima Epistolă a Apostolului Pavel către Corinteni, sau îl lipsește de folosința anumitor simțuri și mădulare, sau îl supune altor feluri de boli. Atunci, bolile sunt o lucrare a bunătății lui Dumnezeu, Care nu voiește moartea veșnică a păcătoșului, ci ca acesta să se întoarcă din calea sa cea rea și să fie viu (v. Iezechie 33, 11). Oamenii se înșală cum nu se poate mai rău cu dulceața vremelnică a păcatului, însă Dumnezeu, în bunătatea Sa, nu vrea pierzarea noastră veșnică, ci vrea să-i facă pe toți părtași ai fericirii - dar cum să facă asta, dacă omul nici nu vrea să bage în seamă fericirea viitoare și chinurile veșnice și dacă e dat cu toată ființa sa dis-tracțiilor și satisfacțiilor pământești? El se simte în plinătatea puterilor și crede că trebuie să trăiască aici așa cum vrea, atâta timp cât este în viață. Cum să-l faci să se gânde-

scă la Dumnezeu, la viața veșnică pentru care a fost zidit, cum să-l faci să primească credința și virtutea în așa fel încât acestea să devină viața inimii lui? Atunci, bolile și suferințele sunt mijlocul cel mai bun. Ajunge să ne uităm la un om bolnav ori lovit de altă nenorocire ca să ne încredințăm cât de binefăcătoare sunt uneori pentru noi bolile și nenorocirile. Într-o asemenea cercetare dumnezeiască, omul intră în sine însuși, vede că e nimicnic și degrab trecător, ca iarba, ca floarea câmpului (Isaia 40, 6), că toate cele pământești sunt pulbere și deșertăciune, că numai Dumnezeu și virtutea sunt veșnice, că omul are neapărată nevoie în această viață să-l slujească lui Dumnezeu în

duh și în adevăr și să-și adune fapte bune pentru viața veșnică.

Fraților! Cu toții suntem bolnavi sau nefericiți într-o privință sau alta, și cu toții dorim, din firescul instinct de conservare, să fim sănătoși și în bunăstare. Să ne amintim că bolile noastre, fiind adesea, în ce privește obârșia, rodul propriilor noastre fărădelegi, al propriei noastre lipse de prevedere sau vieți neînfrânate, sunt la fel de des, în ce privește puterea și lungimea, pedeapsă dumnezeiască pentru păcatele noastre. Dacă vrem să scăpăm de boli, trebuie mai întâi să nimicim pricina lor launtrică, păcatele: atunci, nenorocirea dinafară va trece de la sine. Să ne amintim că bolile și moartea n-ar fi în neamul omenesc dacă prin primul om n-ar fi intrat în lume păcatul.

Acum este vreme de tămăduire a sufletului. Așadar, să fugim de păcate, care fac sufletul să se îmbolnăvească și să sufere, și tămăduirile noastre degrabă vor răsări (Isaia 58, 8). Amin.

(Sfântul Ioan de Kronstadt,
Cuvinte la Postul Mare)

Gânduri pentru a doua săptămână a Postului Mare

1 Gospodarul își păzește de păsări țarina însământată, și de omizi livada și își păzește de fiare stâna, dar nimic altceva nu își păzește gospodarul precum casa de tâlhari, de foc, de ape, de fulgere, și de toată necurăția. Ce e casa pentru gospodărie, este inima pentru om. Pentru acesta s'a zis: „Mai înainte de toate cele ce se păzesc, păzește-ți inima.”

2 Din inimă izvorăște sânge, iar în sânge e sufletul. Precum e sufletul în inimă, așa e în tot omul. Dacă apa în izvor este sărată, este sărată și în râu; dacă e dulce în izvor, va fi dulce și în râu. Cum e izvorul, așa-i și vărsarea râului.

3 Dacă șarpele te mușcă de deget, otrava lui n'ar lucra, dacă sângele n'ar duce-o la inimă. Când doctorul pune pe deget un leac, leacul nu ar ajuta dacă sân-

gele nu l-ar duce la inimă. La inimă ajunge și otrava, și leacul. Tot ce otrăvește viața și tot ce lecuiește viața trebuie să ajungă la inimă și să treacă prin inimă.

pentru că mintea este mai mică decât inima, iar inima cuprinde mintea, nu mintea inima. Partea nu înțelege întregul și nici cele mai de jos nu înțeleg cele înalte. Dumnezeu așa a vrut și așa a rânduit. Fericit este cel ce mai puțin cercetează tainele ființei lui Dumnezeu și mai mult ascultă de poruncile lui Dumnezeu și mai mult simte iubirea lui Dumnezeu în inima lui!

6 Sufletul este înveșmântat în porfira sângelui; iar când veșmântul este așa de simțitor, cu atât mai mult este ceea ce acoperă veșmântul! Precum un pai poate molipsi și strica sângele, așa și un singur cuvânt, o singură privire, un singur gând poate molipsi și strica sufletul.

7 De aceea, să ascuți de doctorul ome-nesc când te învață: Îngrijește-te de sângele tău! Dar cu atât mai mult, să as-

tului să nu coboare până la inima ta și să nu strice izvorul vieții tale, fiul meu!

9 Când vine bogăția, nu îți lipi inima de ea, spune Înțelepciunea în Cartea Vieții. Îngrădește-ți inima de bogăție cu un gard înalt până la ceruri, ca inima ta neîntinată și curată să se păzească pentru Cel ce o caută zicând: Fiule, dă-mi inima ta!

10 Mai stă scris în Cartea Vieții: Inima împăratului este în mâna lui Dumnezeu. Dacă împărătești asupra patimilor atunci ești un împărat adevărat. Atunci inima ta este în mâna lui Dumnezeu. Iar această mână conduce fără greșală inima ta și o îndreaptă spre împărăția luminii și a vieții veșnice.

11 Învață să îți păzești inima. Deprinde-te cu lupta vitejească pentru neînti-

„Mai înainte de toate cele ce se păzesc păzește-ți inima, căci din ea izvorăște viața.”
(Pilde 4, 23)

gele nu l-ar duce la inimă. La inimă ajunge și otrava, și leacul. Tot ce otrăvește viața și tot ce lecuiește viața trebuie să ajungă la inimă și să treacă prin inimă.

4 Acolo unde este centrul sistemului circulator sanguin trupesc, acolo este și centrul sistemului circulator duhovnicesc. Inima trupească este organ al inimii duhovnicesci. Și chiar dacă asta este realitatea, totuși și această realitate e o mare taină.

5 Cu adevărat de nepătruns este această taină pentru mintea noastră,

culți de doctorul Dumnezeu, când îți poruncește: Mai înainte de toate cele ce se păzesc, păzește-ți inima, căci din ea izvorăște viața. Păzește-ți inima în inimă, miezul în coajă, flacăra în sânge, viața în veșmântul trupului. Mai înainte de toate cele ce se păzesc, păzește-ți inima, fiul meu – zice Domnul.

8 Când șarpele mușcă mâna, mâna se leagă cu un garou, ca sângele otrăvit din mână să nu se ducă în inimă și să strice izvorul sângelui. Când auzi un cuvânt rău, astupă-ți auzul, ca otrava cuvân-

narea și curăția inimii tale, pentru a putea întoarce acest dar Celui ce ți-a dăruit toate.

12 Luminează-ți inima cu credința, întărește-o cu nădejdea, încălzește-o cu dragostea, cădește-o cu rugăciunea, curăță-o cu lacrimile, hrănește-o cu Sângele Domnului și o înalță spre cer precum o candelă aprinsă. De aceea, în această a doua săptămână a Postului Mare, înnoiește des sfatul Tatălui: Mai înainte de toate cele ce se păzesc, păzește-ți inima, căci din ea izvorăște viața.

(Sfântul Nicolae Velimirovici)